

Иван Вазов

Що чула Витоша...

О, Витошо, защо си тъй мъртва, занемяла
под ледната си броня? Или си пък заспала?

На твойте ветри зимни де бурното диханье?
Ти цяла в дрямка тънеш, ти цяла си мълчанье!

– Не спя, нито съм мъртва, а слушам през простора
словата, що ми шъпне там Шар от кръгозора.

Какво видял и чул е с вълнение ми разказва –
събитья дивни, чийто свят спомен той запазва.

Видял е той, щастливец, борбите, чудесата
на българския воин и чул му там „урата“.

Видял на Симеона повторени пак дните,
видял на Самуила постигнати мечтите...

И много чудни йоще неща ми поверява,
чаровни, кат легенда, безсмъртни, като слава.

И всичко, всичко, що му живее в ековете,
което да разкаже решил на вековете!

25 януари 1916 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4912>]